

Landet, og dernæst alle de, om hvem det er udtrykkeligt foreskrevet, at det kun er efter Bevilling, at de kunne løse Næringsbeviis, strax den selvstændige Ret. De, der have det egentlige Borgerkab i Kjøbstæderne, ville i Mellemtiden være underfaste de Indskrænkninger, som ere fastsatte i Loven. Da der findes en S, som udtrykkelig handler om Frimestere, er det ikke anseet for nødvendigt yderligere at forvirre Redactionen ved derom at tage særegen Bestemmelse. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at den Undtagelse, der er gjort ikke blot med Hensyn til Laug, men ogsaa med Hensyn til Corporationer, ikke vil faae nogen stor Betydning. Det er mig forøvrigt ikke ganske klart, om der findes Corporationer, for hvem der med Hensyn til Brugen af Medhjælpere er foreskrevet Undtagelser; ialfald er det sandsynligt, at Laugene kunne gaae over til en saadan Benævnelse; at Bestemmelsen ogsaa efter Overgangstiden vil vedblive, er hævet over al Tvivl. Endelig forudsættes det som en Selvfølge, at den omhandlede Bestemmelse ikke skal finde nogen Anvendelse paa de Tilfælde, der indeholdes i § 9. Det vil erindres, at det angaaer dem, der paa Grund af en dem overgaaet Straffedom ikke kunne erhverve Borgerkab paa Næringsbrug, men faae midlertidig Ret til at ernære sig uden at turde have nogen Dreng til Oplæring. Og dernæst faaer den heller ikke Anvendelse paa § 16, der giver en almindelig Ret til Ernæring, som betragtes, om jeg saa maa sige, som en almindelig Mennekeret i Modsætning til den politiske Næringsret, som forudsætter Borgerkab og Næringsbeviis, og hvor der er forbeholdt Ret til at arbejde med egne Hænder samt benytte Hustrues og Børns Hjælp. Jeg troer, at saaledes som Sen nu er affattet, vil der ikke kunne fremkaldes Tvivl med Hensyn til dens rette Anvendelse, og at den bedre vil ramme det, der ved den har været tilfattet.

Indenrigsministeren: Ogsaa jeg troer at en nøagtig Prøvelse af Paragraphen, som den nu foreligger, maa føre til de Resultater, som den ærede Ordfører nu har udviklet. Det er muligt, at jeg, hvis Paragraphen havde foreligget i denne Form ved 2den Behandling, da vilde have henstillet et Par Punkter til nærmere Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, og hvis der havde været Tid dertil idag, vilde jeg maaskee have foreslaaet et lille Underændringsforslag. Men jeg troer ikke, at det kan miskjendes, at den Forklaring, som den ærede Ordfører har givet, virkelig finder sin Hjemmel i den nuværende Affattelse.

Da ikke flere ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemning, hvorved

Udvalgets Forslag til § 66:

At Paragraphen affattes saaledes:

„Enhver, som har Borgerkab eller Næringsbeviis paa et Næringsbrug, er, forsaavidt han ikke ved sin Stilling som Medlem af et Laug eller en Corporation er undergivet særlige Indskrænkninger, berettiget til dertil at benytte, hvad Medhjælp han vil.“

„Enhver, som ifølge Lov eller Bevilling er berettiget til at udøve et Næringsbrug, og som i Henseende til Medhjælpen ikke alt er i Besiddelse af større Ret, skal være beføiet til derved at benytte Haandlangere til saadant Arbejde, hvortil ingen Haandværkskundskab udfordres, samt Hustrues og Børns Bistand, ligesom han skal være berettiget til at have een Dreng ad Gangen til Medhjælp og Oplærelse i sit Næringsbrug. Denne Bestemmelse finder ikke Anvendelse paa de i §§ 9 og 16 ommeldte Tilfælde.“

vedtoges eenstemmig med 38 Stemmer.